

Capitolul I

Structura și conținutul juridic al infracțiunii

Secțiunea 1. Caracterul penal al faptei

1. ¹ Înșelăciune prin emiteră de cecuri fără acoperire. Latură obiectivă. Utilizarea de mijloace frauduloase. Lipsa de diligență a cocontractanților. Folosirea de file cec din carnetul de cecuri emis altei societăți, cu permisiunea băncii emitente

² Contract de vânzare-cumpărare. Plata constând în cupoane și produse agricole. Condiție esențială a executării contractului. Neîndeplinirea obligațiilor contractuale

³ Răspundere civilă delictuală. Vinovăție sub forma culpei. Obligarea inculpatului la plata despăgubirilor civile

⁴ Parte responsabilă civilmente aflată în lichidare. Admisibilitatea obligării la plata despăgubirilor civile

C. pen., art. 215 alin. (1), (2), (3) și (4)

C. civ., art. 998, art. 999

Legea nr. 31/1990, republicată ¹, art. 228 alin. (4) ²

1. Înșelăciunea presupune, în primul rând, sub aspectul laturii obiective, o acțiune de inducere în eroare prin care se creează o falsă reprezentare a realității asupra celui indus în eroare. Faptul că societatea inculpatului contractase împrumuturi la bănci comerciale, care nu au fost restituite, nu reprezintă o inducere în eroare la încheierea contractelor comerciale, atâta timp cât aceasta funcționa la momentul încheierii contractelor, obiectul său de activitate era în concordanță cu natura contractelor încheiate, iar

¹) M. Of. nr. 33 din 29 ianuarie 1998.

²) În prezent, art. 233 alin. (4), în urma republicării Legii nr. 31/1990 în M. Of. nr. 1066 din 17 noiembrie 2004.

societățile comerciale, în desfășurarea activității, apelează în mod frecvent la împrumuturi bancare, condițiile în care se acordă astfel de împrumuturi – persoanelor juridice în general și societăților comerciale în special – fiind mai oneroase în privința condițiilor de acordare, iar faptul acordării împrumuturilor atestă că partea responsabilă civilmente a îndeplinit aceste condiții. Necunoașterea situației financiare a societății inculpatului de către reprezentanții părților civile la momentul încheierii contractelor de vânzare-cumpărare este o culpă a acestora (de care nu se pot prevala) și nu poate fi reținută ca o inducere în eroare a lor de către inculpat, în condițiile în care, prin minime diligențe, ar fi putut constata această situație – pe care, de altfel, inculpatul nu le-a prezentat-o niciun moment ca fiind diferită de realitate.

Emiterea, în contextul încheierii contractelor comerciale, de file cec care urmau a fi introduse la plată de către părțile vătămăte cocontractante, cu acordul prealabil al inculpatului și după expirarea termenelor de plată în modalitățile convenite în contracte, nu reprezintă un element de inducere sau menținere în eroare doar pentru că acele file cec făceau parte dintr-un carnet de cecuri emis unei alte societăți decât cea al cărei administrator era inculpatul; nici faptul că inculpatul a aplicat ștampila societății sale pe filele cec, în condițiile în care folosirea acestora era permisă de banca emitentă, nu reprezintă fapte de inducere sau menținere în eroare a cocontractanților cu prilejul încheierii sau executării unui contract.

2. Neplata mărfurilor achiziționate în baza unui contract de vânzare-cumpărare reprezintă numai o neexecutare a obligațiilor ce derivă dintr-un contract și nu poate avea un caracter penal. Faptul că inculpatul a primit cupoane agricole, dar nu a achitat cu acestea cota din valoarea mărfurilor convenită prin contract, nu poate fi reținut decât ca o neîndeplinire a obligațiilor contractuale, iar nu ca o inducere sau menținere în eroare, atât timp cât inculpatul avea dreptul să primească acele cupoane agricole, și nu doar a pretins în mod mincinos că are acest drept. Doar în măsura în care nu ar fi avut acest drept, dar și l-ar fi arogat în mod neadevărat și ar fi stabilit ca parte din valoarea mărfii să se realizeze prin cupoane agricole, cunoscând că nu poate achita contravaloarea, astfel s-ar fi putut reține o faptă mincinoasă ca prezentată adevărată și astfel s-ar fi exercitat o acțiune de inducere în eroare.

Cât privește plata prin produse agricole, câtă vreme esențială pentru părțile civile era existența produselor agricole, iar nu locul înființării culturilor, existența infracțiunii de înșelăciune este

exclusă, în situația în care culturile au fost realizate într-o altă localitate decât cea menționată în contract.

3. Inculpatul – neexercitând vreo acțiune de inducere în eroare – nu a urmărit nici producerea vreunei pagube în patrimoniul părților civile, aspect întărit și de faptul că a achitat o parte din prejudiciul inițial suferit de către părțile civile, precum și de faptul restituirii unei părți din marfa achiziționată, care nu a fost folosită și care ar fi putut fi comercializată de inculpat cu ușurință, în măsura în care acesta ar fi intenționat într-adevăr să producă vreun prejudiciu.

Elementele răspunderii civile delictuale, respectiv fapta ilicită, vinovăția, prejudiciul și legătura de cauzalitate sunt îndeplinite în speță, deoarece fapta inculpatului, deși nu are caracter penal, rămâne totuși o faptă ilicită, acesta nerespectând clauzele contractuale și nefiind incidentă vreo cauză care să înlăture caracterul ilicit al faptei săvârșite cu vinovăție, știut fiind că în materie civilă este atrasă răspunderea și pentru cea mai ușoară culpă, iar inculpatului i se poate imputa faptul că nu s-a preocupat în mod temeinic de respectarea obligațiilor, deși și-a asumat obligații contractuale foarte mari în raport de situația sa economică și a cauzat astfel un prejudiciu părților civile.

4. Partea responsabilă civilmente – societate în lichidare – poate fi obligată la plata despăgubirilor către părțile civile, în solidar cu inculpatul, având în vedere că art. 228 alin. (4) din Legea nr. 31/1990 consacră în mod expres faptul că în faza lichidării societatea comercială continuă să beneficieze de personalitate juridică, dar numai pentru nevoile lichidării, iar păstrarea personalității juridice produce drept consecințe nu doar păstrarea atributelor de identificare (firmă, sediu, naționalitate), dar patrimoniul continuă să aparțină societății, ca subiect de drept distinct, lichidarea neaducând modificări raporturilor juridice dintre societate și creditorii, care își pot valorifica drepturile împotriva societății, care va răspunde cu patrimoniul său. Prin obligarea societății – în solidar – nu s-ar încălca principiul consacrat, respectiv că societatea în lichidare își păstrează personalitatea juridică doar pentru nevoile lichidării, pentru că raporturile juridice existente între partea responsabilă civilmente și părțile civile sunt anterioare lichidării societății, iar pentru ca acești creditorii să poată fi satisfăcuți în cadrul procedurii lichidării este necesar să prezinte și un titlu executoriu.

*Judecătoria Sectorului 1 București,
sentința penală nr. 639 din 5 aprilie 2004, nepublicată*

Prin sentința penală nr. 639 din 5 aprilie 2004, pronunțată de Judecătoria Sectorului 1 București, s-a dispus, în baza art. 334 C. proc. pen., schimbarea încadrării juridice date faptelor pentru care a fost trimis în judecată inculpatul B.I. din infracțiunile prevăzute de art. 215 alin. (2) și (3) C. pen., cu aplicarea art. 13 C. pen., și art. 215 alin. (2) și (3) C. pen., cu aplicarea art. 13 C. pen., ambele cu aplicarea art. 33 lit. a) C. pen., în infracțiunile prevăzute de art. 215 alin. (1), (2), (3) și (4) C. pen., cu aplicarea art. 13 C. pen., și art. 215 alin. (1), (2), (3) și (4) C. pen., cu aplicarea art. 13 C. pen., ambele cu aplicarea art. 33 lit. a) C. pen. În baza art. 11 pct. 2 lit. a) raportat la art. 10 lit. d) C. proc. pen., achitarea inculpatului B.I. pentru săvârșirea infracțiunilor prevăzute de art. 215 alin. (1), (2), (3) și (4) C. pen., cu aplicarea art. 13 C. pen., și, respectiv, art. 215 alin. (1), (2), (3) și (4) C. pen., cu aplicarea art. 13 C. pen. În baza art. 14 și art. 346 C. proc. pen., a admis acțiunea civilă a părții civile SC A.I.E. SRL și a obligat inculpatul, în solidar cu partea responsabilă civilmente SC I. SRL, prin lichidator SC C.S. SRL, la plata către aceasta a sumei de 13.874,51 dolari SUA în echivalent lei. În baza art. 14 și art. 346 C. proc. pen., a admis acțiunea civilă a părții civile SC C.P. SRL și a obligat inculpatul, în solidar cu partea responsabilă civilmente SC I. SRL, prin lichidator SC C.S. SRL, la plata către aceasta a sumei de 9.100 euro în echivalent lei la data plății, reprezentând contravaloarea produselor livrate și neachitate, și a sumei de 40.656 euro în echivalent lei la data plății, reprezentând penalități de întârziere calculate la suma datorată. S-a respins cererea de instituire a sechestrului asigurator asupra bunurilor inculpatului și părții responsabile civilmente. În baza art. 192 alin. (1) pct. 1 lit. c) C. proc. pen., a obligat inculpatul la plata cheltuielilor judiciare către stat.

Pentru a pronunța această sentință, instanța de fond a reținut că:

Inculpatul B.I., în calitate de asociat și reprezentant al SC I. SRL, a încheiat la data de 29 februarie 2000 două contracte de vânzare-cumpărare nr. 115 cu SC C.P. SRL, reprezentată de B.G., contracte având ca obiect cumpărarea de către SC I. SRL de pesticide și îngrășăminte chimice în valoare de 103.789 euro, respectiv 119.952 dolari SUA, stabilindu-se ca plata pentru 20% din valoarea produselor să se facă în cupoane agricole (pe care inculpatul urma să le primească de la Ministerul Agriculturii), într-un termen de 5 zile de la primirea

acestora, iar restul de 80% în produse agricole până la data de 31 august 2000.

În același context, ca o garanție a executării obligațiilor, inculpatul a emis patru file cec, cu seriile K 00300351375, K 0030351374, K 00300351372 și K 00300351373 în alb, le-a semnat la rubrica trăgătorului și a aplicat ștampila societății sale, SC I. SRL, file cec pe care le-a înmănat reprezentantului SC C.P. SRL, stabilindu-se ca la expirarea celor două termene de plată indicate în contract, în măsura în care SC I. SRL nu ar fi achitat contravaloarea produselor cumpărate, reprezentantul SC C.P. SRL – B.G. – să introducă la plată filele cec.

Filele cec au fost emise de inculpat în numele SC I. SRL, acestea făcând însă parte dintr-un carnet de cecuri care fusese emis de B.R.D. societății A. SRL, societate al cărei asociat și administrator era B.S., soția inculpatului.

Ca o garanție suplimentară a executării obligațiilor contractuale, s-au încheiat, la data de 2 martie 2000, două contracte de gaj fără deposedare între SC I. SRL și SC C.P. SRL, prin care societatea al cărei asociat era inculpatul s-a obligat să constituie în favoarea SC C.P. SRL, în vederea garantării sumei, culturi, reprezentând contravaloarea cantității de îngrășăminte chimice și pesticide livrate în baza contractului de vânzare-cumpărare nr. 115 din 29 februarie 2000, bunurile gajate fiind culturi de floarea-soarelui, grâu și porumb, ce urmau a fi înființate de SC I. SRL în localitatea Ceamurlia de Jos, contractele fiind transcrise la Judecătoria Babadag prin încheierile de înscripție gaj nr. 66, respectiv nr. 67 din 28 martie 2000.

La data de 29 martie 2000, între SC I. SRL, reprezentată de inculpat, și SC A.I.E. SRL, reprezentată de S.M., s-a încheiat contractul de vânzare-cumpărare nr. 042 din 29 martie 2000, prin care prima societate a vândut celei de-a doua 2000 t grâu de panificație și 1000 t semințe floarea-soarelui și ca modalitate de plată s-a stabilit achitarea în avans a sumei de 20.000 dolari SUA echivalent lei la data plății reprezentând avansul pentru cumpărarea de îngrășăminte chimice, iar restul sumei urma a fi achitată după livrarea produselor agricole.

La acest contract de vânzare-cumpărare s-a încheiat, la data de 3 aprilie 2000, actul adițional nr. 209, având ca obiect vânzarea de către SC I. SRL a unei cantități de 200 t îngrășăminte chimice tip azotat de amoniu, în valoarea totală de 28.800 dolari SUA plus TVA, plus prețul transportului, stabilindu-se ca modalitate de plată achitarea a 40% din valoarea totală prin cupoane agricole valabile în anul

2000, restul de 60% urmând a fi achitat la recoltă prin produse agricole, prevăzându-se totodată drept garanție pentru actul adițional cesionarea unei file cec către SC A.I.E. SRL, cu scadență la 15 august 2000, și cesionarea unui contract de gaj fără deposedare asupra producției agricole dintre cele emise de SC I. SRL către SC C.P. SRL.

În consecință, așa cum se prevăzuse în actul adițional, SC C.P. SRL a cesionat SC A.I.E. SRL două dintre filele cec emise de inculpat în favoarea SC C.P. SRL la data de 29 februarie 2000, precum și unul dintre cele două contracte de gaj fără deposedare asupra culturilor de floarea-soarelui, porumb și grâu ce urmau a fi constituite în Ceamurlia de Jos.

SC A.I.E. SRL și-a respectat obligația asumată prin contract și a livrat SC I. SRL cantitatea de îngrășăminte chimice, însă inculpatul nu a achitat contravaloarea acestora. De asemenea, SC C.P. SRL și-a respectat obligația de livrare a cantității de pesticide – asumată prin contractul de vânzare-cumpărare nr. 115 din 29 februarie 2000 –, însă inculpatul B.I. nu a achitat contravaloarea acestora.

Având în vedere neachitarea contravalorii mărfurilor livrate, la data de 23 iunie 2000, SC C.P. SRL a introdus la bancă fila cec seria K 00300351374 pentru suma de 416.407.042 lei – reprezentând 20% din valoarea contractului –, filă care a fost returnată de B.R.D. cu mențiunea „refuz – lipsă totală de disponibil, cec retras din circulație”, iar la data de 14 iulie 2000, SC A.I.E. SRL a introdus la B.C.R. fila cec seria K 00300351372 în valoare de 844.000.000 lei, la data de 17 iulie 2000, B.C.R., Sucursala Tulcea, restituind și această filă cec cu mențiunea „lipsă totală disponibil – trăgător aflat în interdicție bancară, cecul aparține unui set de instrumente care au fost retrase din circulație”.

Față de această împrejurare, reprezentanții SC C.P. SRL și SC A.I.E. SRL au procedat la executarea contractelor de gaj fără deposedare la data de 17 august 2000, reprezentanții celor două societăți deplasându-se împreună cu executorul judecătoresc la Judecătoria Babadag, constatându-se că aceste contracte nu se pot executa, întrucât inculpatul B.I. nu deținea culturi de floarea-soarelui în localitatea Ceamurlia de Jos, ci în localitatea Jurilovca, iar cultura de grâu existase, însă fusese calamitată.

Instanța a mai reținut că inculpatul a achitat o parte din sumă și a returnat SC C.P. SRL marfă în valoare totală de 63.131 euro, din suma de 103.787 euro rămânând neachitată suma de 40.656 euro, iar

societății SC A.I.E. SRL i-a achitat parțial suma datorată, rămânând de restituit suma de 19.874 dolari SUA.

Față de situația de fapt reținută, instanța a apreciat că în cauză nu sunt întrunite elementele constitutive ale infracțiunii de înșelăciune, nici sub aspectul laturii obiective și nici sub aspectul laturii subiective. Astfel, art. 215 alin. (1) C. pen. sancționează inducerea în eroare prin prezentarea ca adevărată a unei fapte mincinoase sau ca mincinoasă a unei fapte adevărate, în scopul de a obține pentru sine sau pentru altul un folos material injust și dacă s-a pricinuit o pagubă, alin. (2) sancționând înșelăciunea prin folosirea de nume sau calități mincinoase ori prin folosirea de alte mijloace frauduloase. Alineatul (3) al art. 215 C. pen. sancționează înșelăciunea în convenții, respectiv inducerea sau menținerea în eroare cu prilejul încheierii sau executării unui contract, săvârșită astfel încât, fără această eroare, cel înșelat nu ar fi încheiat sau executat contractul în condițiile stipulate, iar alin. (4) sancționează, printre altele, emiterea unui cec asupra unei instituții de credit sau unei persoane știind că pentru valorificarea lui nu există provizia sau acoperirea necesară, în scopul de a obține pentru sine sau pentru altul un folos material injust și dacă s-a pricinuit o pagubă.

Așadar, înșelăciunea presupune, în primul rând, sub aspectul laturii obiective, o acțiune de inducere în eroare prin care se creează o falsă reprezentare a realității asupra celui indus în eroare (aceasta fiind norma cadru), iar în speță, față de contractele de vânzare-cumpărare încheiate între SC I. SRL și societățile SC C.P. SRL și SC A.I.E. SRL, presupune că inducerea sau menținerea în eroare să fi existat cu prilejul încheierii sau executării unui contract și aceasta să fi fost determinantă pentru cel înșelat la încheierea, respectiv executarea contractului. Or, în speță, instanța a reținut că inculpatul B.I. era într-adevăr administrator al SC I. SRL, iar obiectul de activitate al societății sale era și acela de comerț cu produse agricole. În calitate de administrator al SC I. SRL, inculpatul a încheiat două contracte de vânzare-cumpărare de pesticide și îngrășăminte chimice cu SC C.P. SRL și SC A.I.E. SRL, în contracte precizându-se ca modalitate de plată achitarea a 20% din marfă cu cupoane agricole – pe care inculpatul urma să le primească în baza produselor livrate din partea Ministerului Agriculturii – într-un termen de 5 zile de la primirea acestora, iar restul de 80% prin produsele agricole pe care urma a le recolta până la data de 31 august 2000.

În consecință, instanța a reținut că inculpatul nu a exercitat față de reprezentanții societăților contractante vreo acțiune de inducere în eroare, nu a prezentat ca adevărată vreo faptă mincinoasă sau ca mincinoasă vreo faptă adevărată, ci a încheiat două contracte de vânzare-cumpărare, care au prevăzut drepturi și obligații pentru fiecare parte contractantă, obligația sa ca administrator al SC I. SRL fiind de a achita contravaloarea mărfurilor cumpărate la termenele stipulate, iar obligația SC I. SRL, respectiv SC A.I.E. SRL de a vira aceste mărfuri în condițiile de calitate, cantitate și transport prevăzute în contract. Faptul că SC I. SRL contractase împrumuturi la bănci comerciale care nu au fost restituite nu poate fi reținut ca o inducere în eroare de către inculpat la încheierea contractelor comerciale, atâta timp cât SC I. SRL funcționa la acel moment (al încheierii contractelor), obiectul său de activitate era în concordanță cu natura contractelor încheiate, iar societățile comerciale, în desfășurarea activităților lor, apelează în mod frecvent la împrumuturi bancare, condițiile în care se acordă astfel de împrumuturi persoanelor juridice în general și societăților comerciale în special fiind mai oneroase în privința condițiilor de acordare, iar faptul acordării împrumuturilor atestă că SC I. SRL a îndeplinit la acele momente aceste condiții. Necunoașterea situației financiare a SC I. SRL de către reprezentanții părților civile la momentul încheierii contractelor de vânzare-cumpărare este o culpă a acestora (de care nu se pot prevala) și nu poate fi reținută ca o inducere în eroare a lor de către inculpat în condițiile în care, prin minime diligențe, ar fi putut constata această situație pe care, de altfel, inculpatul nu le-a prezentat-o niciun moment – aspect necontestat – ca fiind diferită de realitate.

Faptul emiterii a patru file cec în contextul încheierii contractelor comerciale, file cec care urmau a fi introduse la plată de către SC A.I.E. SRL, respectiv SC C.P. SRL cu acordul prealabil al inculpatului și după expirarea termenelor de plată în modalitățile convenite în contracte, nu a putut fi reținut de instanță ca fiind un element de inducere sau menținere în eroare doar pentru că acele file cec făceau parte dintr-un carnet de cecuri emis de B.R.D. unei alte societăți decât cea al cărei administrator era inculpatul, respectiv SC A. SRL, și că inculpatul a aplicat ștampila SC I. SRL pe aceste file cec. Instanța a reținut că SC A. SRL era o societate comercială al cărei administrator era B.S., soția inculpatului, iar folosirea de file cec din carnetul de cecuri emis SC A. SRL de către alte societăți era permisă de banca emitentă a carnetului respectiv, aspect care rezultă implicit din adresa

B.R.D. în care se arată că B.R.D., Sucursala Tulcea, a eliberat la data de 1 februarie 2000 un carnet de cecuri SC A. SRL, prin administrator B.S., iar filele din acest carnet au fost utilizate de B.I. și B.S. pentru trei din societățile pe care le administrau, respectiv SC I. SRL, SC A. SRL și SC A.D.T. SRL, deși societății SC I. SRL – se arată în adresa nr. 3612 din 9 aprilie 2002 – nu i s-a eliberat niciun carnet de cecuri.

Față de conținutul acestei adrese, instanța a reținut fără îndoială că banca nu doar că a permis folosirea filelor cec din carnetul eliberat SC A. SRL și societății SC I. SRL, dar a onorat și plățile și alte operațiuni bancare efectuate pe baza filelor cec și de către alte societăți comerciale – respectiv SC I. SRL și SC A.D.T. SRL – decât cea căreia i s-a emis carnetul de cecuri.

Așadar, faptul că inculpatul a eliberat patru file cec pe care a aplicat ștampila SC I. SRL dintr-un carnet de cecuri ce fusese eliberat unei alte societăți în condițiile arătate anterior și care permiteau o astfel de practică nu a putut fi reținută de instanță ca fiind o acțiune de inducere în eroare, neputându-se stabili nici vreo intenție a inculpatului de a înșela partenerii de afaceri prin aceea că a stabilit o garanție a efectuării plății care nu se putea executa.

De asemenea, nici faptul că după emiterea filelor cec, la data de 29 februarie 2000, SC I. SRL a intrat în interdicție bancară de a emite cecuri, fiind introdusă în centrala incidentelor de plăți la data de 21 aprilie 2000, nu poate duce la concluzia că inculpatul i-a indus sau menținut în eroare pe contractanți cu privire la încheierea sau executarea contractelor, având în vedere faptul că la momentul emiterii filelor cec SC I. SRL avea disponibil bancar în cont și, așadar, dreptul de a emite file cec, reținând că aceste file urmau a fi introduse la plată doar după expirarea termenelor stipulate în contract și doar în măsura în care plata nu ar fi fost efectuată și cu acordul prealabil al inculpatului.

Pe de altă parte, instanța a reținut că, la momentul încheierii contractelor, reprezentanții părților civile și inculpatul nu au discutat cu privire la existența sau inexistența disponibilului în cont, aspect confirmat de aceștia în declarațiile date și care se coroborează și cu declarațiile martorilor Z.I. și G.Ș. (lucrători la SC A.I.E. SRL) și care au fost prezenți la semnarea contractelor, aceștia arătând că, atât timp cât se convenise o anumită modalitate de plată, iar filele cec urmau a fi folosite la 5 zile după data scadenței plății, ca o garanție, la momentul semnării contractelor era lipsit de relevanță faptul existenței sau inexistenței disponibilului în cont.

Faptul că inculpatul nu a comunicat reprezentanților celor două societăți comerciale că SC I. SRL nu mai poate onora plata prin filele cec emise nu a putut fi reținut de instanță ca o acțiune de menținere în eroare, câtă vreme existau acte adiționale la contractele încheiate, în care se stipula faptul că filele puteau fi introduse doar cu acordul inculpatului, iar menținerea în eroare prevăzută de art. 215 C. pen. are la bază o faptă mincinoasă prezentată ca adevărată, respectiv o faptă adevărată prezentată ca mincinoasă, neplata mărfurilor achiziționate în baza unui contract de vânzare-cumpărare nu este decât o neexecutare a obligațiilor ce derivă dintr-un contract și nu poate avea un caracter penal.

De asemenea, faptul că inculpatul a primit cupoanele agricole, dar nu a achitat cu acestea 20% din valoarea mărfurilor nu a putut fi reținut decât ca o neîndeplinire a obligațiilor contractuale, iar nu ca o inducere sau menținere în eroare, atât timp cât inculpatul avea dreptul să primească acele cupoane agricole și nu doar a pretins în mod mincinos că are acest drept. Doar în măsura în care nu ar fi avut acest drept, dar și l-ar fi arogat în mod neadevărat și ar fi stabilit ca parte din valoarea mărfii să se realizeze prin cupoane agricole, cunoscând că nu poate achita contravaloarea, astfel s-ar fi putut reține ca o faptă mincinoasă prezentată ca adevărată și astfel s-ar fi exercitat o acțiune de inducere în eroare.

Față de împrejurarea că în mod real inculpatul a arătat că poate efectua plata a 20% din valoarea mărfii prin cupoane agricole, cupoane pe care, de altfel, le-a și primit de la Ministerul Agriculturii – cum rezultă din adresa Ministerului Agriculturii depusă la dosar –, instanța a reținut că nu a dovedit vreo acțiune de inducere în eroare, neplata fiind doar o neexecutare a obligațiilor contractuale cu consecințe – în mod evident – sub aspect civil, dar fără caracter penal.

Instanța a reținut, de asemenea, că inculpatul nu a exercitat o inducere și menținere în eroare a reprezentanților părților civile nici în ceea ce privește încheierea contractelor de gaj fără deposedare cu privire la culturile de grâu, porumb și floarea-soarelui ce urmau a fi înființate de către SC I. SRL, a unor terenuri din localitatea Ceamurlia de Jos. Contractele de gaj au fost încheiate ca o garanție suplimentară în caz de neexecutare a obligațiilor de plată a pesticidelor și îngrășămintelor chimice de către SC C.P. SRL, respectiv SC A.I.E. SRL și în măsura în care s-ar fi introdus filele cec la plată și nu s-ar fi realizat nici astfel achitarea sumelor de bani datorate.

Reprezentanții părților civile – după expirarea termenelor scadente de plată și după ce au constatat lipsa disponibilului bancar la